

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Štefana Michálika na verejnom zasadnutí konanom 14. októbra 2010 v Bratislave v trestnej veci obvinenej **J. J.**, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej už len Tr. zák.) a iné a v trestnej veci obvineného **JUDr. M. V.**, pre trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. o dovolaní obvineného JUDr. M. V. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 To 54/2009, podľa § 383, § 384 ods. 1, ods. 2, § 385 ods. 1, § 386 ods. 1, ods. 2, § 388 ods. 1 Tr. por. takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 To 54/2009, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanovení § 209 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. **v n e p r o s p e c h** obvineného JUDr. M. V.

Tento rozsudok sa **z r u š u j e** v časti týkajúcej sa obvineného JUDr. M. V.

V časti týkajúcej sa obvineného JUDr. M. V. sa **z r u š u j e** aj rozsudok Okresného súdu Zvolen zo 17. decembra 2007, sp. zn. 2 T 137/2005.

Z r u š u j ú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

II. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikazuje sa Okresnému súdu vo Zvolene, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo 17. decembra 2007, sp. zn. 2 T 137/2005, bola obvinená J. J. uznaná vinnou v bode 1/, 2/ z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., v bode 3/ z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., v bode 4/ z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., v bode 5/ z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a v bode 6/ z trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Za to bola odsúdená podľa § 250 ods. 3, § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, výkon ktorého jej bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov.

Tým istým rozsudkom bol obvinený JUDr. M. V. uznaný vinným v bode 6/ z trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že :

dňa 17. júla 2002 v dopoludňajších hodinách v meste S., okr. Z. na U. v priestore firmy A. sa obvinený 2/ JUDr. M. V. vydával za súdneho exekútora, ktorým v skutočnosti nebol, predložil notársku zápisnicu a spoločne s obvinenou 1/ J. J. predstierali, že sú oprávnení vykonať predloženú notársku zápisnicu, hoci také oprávnenie nemali, vyňali

osobné motorové vozidlo zn. BMW 520 nemeckého evidenčného čísla X., ktoré bolo predmetom záložného práva v zmysle občianskeho zákonníka na zabezpečenie úhrady pohľadávky za jeho opravu Ž. J. vo výške najmenej 121 378 Sk z dispozičnej moci poškodeného Mgr. S. S., nar. X., bytom Z.

Za to bol odsúdený podľa § 209 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka.

Súčasne súd podľa § 229 ods. 1 Tr. por. poškodených M. H., M. M., Mgr. S. S., M. M., J. M., M. K. a E. N., spoločnosť A., s ich nárokmi na náhradu škody odkázal na občiansko-súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obvinený JUDr. M. V. ako aj poškodená spoločnosť A.

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2009 rozhodol o predmetných odvolaniach takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil výrok o vine obvineného JUDr. M. V. v bode 6/ napadnutého rozsudku ako aj celý výrok o treste týkajúci sa tohto obvineného a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám uznal obvineného JUDr. M. V. vinným z trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., pretože

dňa 17. júla 2002 v dopoludňajších hodinách v meste S., okr. Z. na U. v priestore firmy A., JUDr. M. V. predložil notársku zápisnicu a spoločne s obvinenou J. J. predstierali, že sú oprávnení vykonať predloženú notársku zápisnicu, hoci také oprávnenie nemali, vyňali osobné motorové vozidlo zn. BMW 520 nemeckého evidenčného čísla X., ktoré bolo predmetom záložného práva v zmysle občianskeho zákonníka na zabezpečenie úhrady pohľadávky za jeho opravu Ž. J. vo výške najmenej 121 378 Sk z dispozičnej moci poškodeného Mgr. S. S., nar. X., bytom Z.

Za to bol obvinený právoplatne odsúdený podľa § 209 ods. 1, § 53 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. k peňažnému trestu vo výmere 250 eur, pričom pre prípad úmyselného zmarenia

výkonu tohto trestu bol určený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov (§ 54 ods. 3 Tr. zák.).

Pokiaľ ide o odvolanie poškodenej spoločnosti A., toto bolo podľa § 319 Tr. por. zamietnuté ako nedôvodné.

Proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo 17. decembra 2007, sp. zn. 2 T 137/2005, podal obvinený JUDr. M. V. prostredníctvom svojho obhajcu 9. apríla 2010 na Okresnom súde Zvolen dovolanie, ktoré bolo následne uvedeným súdom 8. júla 2010 predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

V písomných dôvodoch dovolania obvinený zhrnul doterajší priebeh predmetného trestného konania a zdôraznil, že zotrváva na tvrdení, že svojím konaním nenaplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 Tr. zák. (bod 1/), rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj súdu odvolacieho spočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku (bod 2/), bolo porušené jeho právo na obhajobu (bod 3/).

Pokiaľ ide o bod 1/ podotkol, že objektom trestného činu poškodzovania cudzích práv je záujem na ochrane iných než majetkových práv jednotlivca, právnických osôb a štátu v rôznych oblastiach (napr. v oblasti rodinných, pracovných a iných vzťahov nemajetkovej povahy ...). Obvinený následne bližšie rozobral i ďalšie znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu. Uvedol, že pokiaľ krajský súd ako súd odvolací pristúpil k úprave výroku o vine na tom skutkovom základe, že mal za preukázané, že JUDr. M. V. predložil notársku zápisnicu a spoločne s obvinenou J. J. predstierali, že sú oprávnení ju vykonať, hoci také oprávnenie nemali, tak takéto závery nevychádzajú z vykonaného dokazovania, najmä svedeckých výpovedí a tak krajský súd pochybil, keď bližšie neskúmal tieto okolnosti, ako aj naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzích práv. Odmietnuť námietky a obranu obhajoby podloženú právnou argumentáciou založenou na nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu tým spôsobom, že ich odvolací súd vyhodnotil len ako účelovú obhajobu s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti, nemožno považovať za postačujúce. Obvinený má za to, že keďže mu ani zo strany odvolacieho súdu nebolo preukázané zavinenie ako jeden z obligatórnych znakov skutkovej podstaty každého trestného činu, nemožno vôbec hovoriť o trestnom čine, a teda ani o treste.

Ako obvinený ďalej uviedol, už v písomnom odvolaní poukázal na ustanovenie § 41 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení platnom k 17. júlu 2002, ktoré hovorí o tom, čo možno považovať za exekučný titul. V súlade s ods. 2 toho istého ustanovenia možno exekúciu vykonať aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, pričom v predmetnom prípade predložená notárska zápisnica podľa názoru obvineného takouto zápisnicou je.

V súvislosti s tvrdením uvedeným v bode 2/ obvinený upozornil predovšetkým na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 Tz 199/96, v ktorom tento vyslovil, že „... záložné právo ako právo akcesorické, slúžiace na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva, je právom k cudzej veci, z ktorého vzniká čiastočné obmedzenie vlastníckeho práva. Dôsledok, spôsobený vznikom záložného práva, znamená ujmu v oblasti práv majetkovej povahy, a preto takéto konanie nemôže byť posudzované ako trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 Tr. zák., lebo toto ustanovenie chráni iné, iné ako majetkové práva ...“.

Z vyššie uvedeného je teda podľa názoru obvineného zrejmé, že tak prvostupňový, ako aj odvolací súd pochybili, keď ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci vyplývajúcom z chybnej právnej kvalifikácie jeho konania, pretože v predmetnom konaní sa nepreukázalo, že spôsobil vážnu ujmu na právach nemajetkovej povahy poškodeného uvedením do omylu (záložné právo nie je právom nemajetkovej povahy).

K bodu 3/ obvinený uviedol, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 11. októbra 2000 vykonával prácu advokátskeho koncipienta u advokáta JUDr. P. H., ktorý ho dňa 16. júla 2002 poveril zastupovaním splnomocneného právneho zástupcu J. B. (osobitným splnomocnením zo dňa 3. júla 2002 splnomocnil svoju dcéru J. J. na všetky právne ako aj iné úkony potrebné pre vymáhanie jeho pohľadávky a pre exekučné konanie na základe notárskej zápisnice zo dňa 22. júla 1997, spísanej JUDr. J. K., notárom v S.), a to vo veci prevzatia osobného motorového vozidla BMW 520 EVČ X. od autoservisu A. Pokiaľ bola teda potom podaná obžaloba tak na neho, ako aj J. J., tak musel zachovať zákonnú povinnosť mlčanlivosti upravenú zákonom o advokácii vo vzťahu ku klientovi a nemohol preto právo na obhajobu

uplatniť v celom rozsahu, čím bol podľa jeho názoru vo vzťahu k ostatným stranám trestného konania znevýhodnený.

S ohľadom na vyššie uvedené je teda obvinený JUDr. M. V. toho názoru, že v predmetnom prípade sú splnené dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por., a z toho dôvodu navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 To 54/2009, zrušil a tiež, aby zrušil aj rozsudok Okresného súdu Zvolen zo 17. decembra 2007, sp. zn. 2 T 137/2005.

K predmetnému dovolaniu podala 3. júna 2010 vyjadrenie aj Okresná prokuratúra Zvolen. Z jeho obsahu pritom vyplýva, že táto považuje dovolaním napadnuté rozhodnutie za zákonné (dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. podľa jej názoru nenastali) a navrhuje preto, aby dovolací súd v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného JUDr. M. V. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.) a spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.).

Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Po zistení, že niet žiadneho zákonného dôvodu pre odmietnutie dovolania obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 Tr. por., preskúmal v zmysle § 384 ods. 1, ods. 2 Tr. por. na verejnom zasadnutí zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo, so zameraním na dôvody dovolania podľa § 371 a § 374, ktoré sú uvedené v dovolaní (v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je nimi dovolací súd viazaný),

pričom dospel k záveru, že obvineným tvrdený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je opodstatnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. **dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku** alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. možno v dovolaní uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

V zmysle § 384 ods. 2 Tr. por. ak bola dovolaním napadnutá časť rozhodnutia týkajúca sa len niektorej z viacerých osôb, o ktorých bolo rozhodnuté tým istým rozhodnutím, preskúma dovolací súd podľa odseku 1 len tú časť rozhodnutia a predchádzajúceho konania, ktoré sa týka tejto osoby.

Z dikcie ustanovenia obvineným uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vyplýva, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním vytýkať výlučne **vady právne**, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin nejde alebo ide o iný trestný čin, než za ktorý bol obvinený uznaný vinným. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Z hľadiska napadnutých rozhodnutí a obsahu dovolania obvineného je s poukazom na deklarovaný dovolací dôvod významná otázka, či odvolací súd ako aj prvostupňový správne pristúpili k právnej kvalifikácii posudzovaného skutku. Dovolateľ totiž namietal, že oba sudy posúdili jeho konanie ako trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209

Tr. zák. napriek tomu, že v predmetnom prípade nedošlo k naplneniu všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu, resp. nebolo preukázané ich naplnenie.

Trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa dopustí ten, kto inému spôsobí vážnu ujmu na právach tým, že uvedie niekoho do omylu.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že objektívna stránka skutkovej podstaty tohto trestného činu spočíva v spôsobe vážnej ujmy na právach konaním, ktoré má povahu podvodného konania. Právami sa pritom rozumejú len nemajetkové práva (objekt). Subjektom môže byť ktokoľvek a z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje s ohľadom na uvedené za potrebné zdôrazniť predovšetkým tú skutočnosť, že vyššie citované ustanovenie poskytuje **trestno-právnu ochranu výhradne právam nemajetkovej povahy**. Môže ísť o práva fyzických osôb v oblasti rodinných, resp. pracovných vzťahov a pod., ako i o práva právnických osôb, či kolektívnych orgánov vrátane štátu.

Po preskúmaní predmetného spisu dospel pritom Najvyšší súd Slovenskej republiky k takému záveru, že viaceré pochybenia, ku ktorým v danom prípade došlo, vznikli z nepochopenia podstaty inštitútu zádržného práva, resp. jeho neodlišovania od inštitútu záložného práva.

Zadržné právo je spolu s právom záložným a tiež vecnými bremenami upravené v rámci tretej hlavy („práva k cudzím veciam“) druhej časti („vecné práva“) Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej už len OZ), konkrétne v ustanoveniach § 151s až 151v.

Podľa § 151s ods. 1 OZ kto je povinný vydať hnutelnú vec, môže ju zadržať, aby zabezpečil svoju splatnú peňažnú pohľadávku voči tomu, komu je inak povinný vec vydať. Nemožno však zdržiavať vec svojvoľne alebo ľstivo odňatú.

Podľa § 151s ods. 4 OZ veriteľ je povinný bez zbytočného odkladu upovedomiť dlžníka o zadržaní veci a jeho dôvodoch.

Podľa § 151u OZ na základe zádržného práva má veriteľ právo pri výkone súdneho rozhodnutia **na prednostné uspokojenie z výťažku zadržovanej veci pred iným veriteľom, a to aj záložným veriteľom.**

Zadržné právo (retenčné) je vecnoprávnym prostriedkom slúžiacim veriteľovi na zabezpečenie jeho splatnej peňažnej pohľadávky. Vzniká jednostranným prejavom vôle veriteľa peňažnej pohľadávky, spočívajúcim vo faktickom zadržaní hnutelnej veci, ktorú je inak povinný vydať. Na jeho platný vznik je samozrejme potrebné i splnenie ďalších zákonom požadovaných predpokladov.

Účelom zadržania veci je zabezpečenie veriteľovej pohľadávky až do jej uspokojenia, ibaže by táto pohľadávka bola zabezpečená iným inštitútom. Má tak byť na dlžníka, ktorý sa ocitol v omeškaní s plnením svojho záväzku voči veriteľovi, vyvíjaný účinný tlak, aby aspoň dodatočne svoj záväzok splnil. Zádržné právo nemá teda primárne uhradzovaciu, ale zaisťovaciu funkciu.

Retenčný veriteľ nemá oprávnenie s vecou samostatne disponovať a uspokojiť sa z nej, jediným jeho oprávnením vedúcim k nútenému uspokojeniu jeho pohľadávky je jeho prednostné postavenie pri uspokojovaní z výťažku zadržovanej veci pri výkone rozhodnutia pred všetkými ostatnými veriteľmi, vrátane veriteľa záložného.

Dovolací súd sa stotožňuje s tým názorom, že v predmetnom prípade boli splnené všetky zákonom požadované podmienky na vznik zádržného práva k motorovému vozidlu zn. BMW 520 nemeckého evidenčného čísla X., ktorého vlastníkom bol Ž. J., zo strany autoservisu A.

Z obsahu spisu pritom vyplýva, že Ž. J. podal na Okresný súd Zvolen žalobu o vydanie veci, zľavu z ceny opravy vozidla a určenie, že záväzok žalobcu zaplatiť žalovanému 155 870,80 Sk zanikol. Žalovaný (A.) žiadal žalobu zamietnuť a súčasne si uplatnil alternatívny vzájomný návrh, v ktorom žiadal zaplatiť cenu opravy vozidla 155 870,80 Sk. O uvedených návrhoch bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo 17. decembra 2003, právoplatným 10. septembra 2005, sp. zn. 7 C 11/00, takým spôsobom, že návrh žalobcu na vydanie osobného motorového vozidla a na zaplatenie 77 938,90 Sk z titulu zľavy z ceny opravy vozidla a návrh na určenie, že záväzok žalobcu

zaplatiť žalovanému sumu 155 870,80 Sk zanikol sa zamiet a žalobca je povinný zaplatiť žalovanému sumu 106 692 Sk spolu so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 19. marca 1999 až do zaplatenia do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť na to, že hoci bol návrh žalobcu Ž. J. na vydanie osobného motorového vozidla, ktoré mu podľa jeho názoru žalovaný neoprávnene zadržoval, zamietnutý, nebolo tým v zásade rozhodnuté o tom, či osobné motorové vozidlo žalobcu bolo zo strany žalovaného zadržované oprávnene, a teda, či zádržné právo v predmetnom prípade skutočne vzniklo. Dôvodom zamietnutia uvedeného návrhu bola totiž tá skutočnosť, že už v čase rozhodovania predmetného súdu žalovaný osobné motorové vozidlo žalobcu nezadržoval (dňa 17. júla 2002 bolo z autoservisu odvezené).

Naproti tomu bolo ale uvedeným rozsudkom rozhodnuté o tom, že žalobca si svoju povinnosť zaplatiť za opravu vozidla nespĺnil, z čoho potom vyplýva, že existoval právny dôvod na vznik zádržného práva zo strany žalovaného (§ 151s ods. 1 OZ). O jeho realizácii bol pritom Ž. J. v súlade s § 151s ods. 4 OZ upovedomený dňa 17. júna 1999 po ohliadke vozidla.

Dovolací súd pritom pri plnení svojej prieskumnej povinnosti zistil, že len v uznesení o vznesení obvinenia z 10. februára 2003 je v rámci skutkovej vety správne uvedené, že predmetné osobné motorové vozidlo bolo predmetom zádržného práva. Skutková veta obžaloby ako aj napadnutých rozsudkov už totiž v tejto súvislosti hovorí o záložnom práve, čo môže svedčať o nerozlišovaní týchto zabezpečovacích inštitútov zo strany príslušných orgánov činných v trestnom konaní. Z obsahu spisu vyplýva, že neznalý uvedenej problematiky je pravdepodobne aj obvinený JUDr. M. V. (namietal napríklad tú skutočnosť, že poškodená spoločnosť A. v tomto konaní nepreukázala zmluvu o vzniku záložného práva k predmetnému osobnému motorovému vozidlu ...).

Najvyšší súd po preskúmaní spisu konštatuje, že zásadného pochybenia sa v danej veci o.i. dopustili i policajti Obvodného oddelenia Policajného zboru S. D. K. a E. M., keď na základe obvineným predložených dokladov, medzi nimi i notárskej zápisnice z 22. júla 1997 o vzniku záložného práva k predmetnému osobnému motorovému vozidlu Ž. J. (dlžník) v prospech J. B. (veriteľ), otca obvinenej J. J., rozhodli o tom - hoci ich na to

neoprávňuje žiadne ustanovenie zákona - že obvinený JUDr. M. V. si môže spolu s J. J. uvedené osobné motorové vozidlo odvieť.

Z vykonaného dokazovania mali sudy za preukázané, že obvinený spolu s J. J. uviedli prítomných policajtov do omylu tým, že predstierali, že sú oprávnení vyššie spomenutú notársku zápisnicu vykonať (odvolací súd ale na rozdiel od prvostupňového súdu nepovažoval za preukázané, že obvinený sa pritom vydával za súdneho exekútora). Vozidlo malo byť podľa vyjadrenia obvineného predmetom záložného práva jeho klienta a predložená notárska zápisnica mala mať v zmysle nejakého paragrafu a nejakej vyhlášky titul exekučného konania. Je však úplne zrejmé, že prípadný exekučný titul ešte neoprávňuje každého, kto s ním disponuje, na jeho vykonanie (na to je oprávnená len zákonom určená osoba).

Posudzovaným konaním teda došlo k odňatiu osobného motorového vozidla zn. BMW 520 nemeckého evid. čísla X. z dispozičnej moci Mgr. S. S. st. (autoservis A.), ktorý si naň uplatňoval zádržné právo v zmysle § 151s OZ z dôvodu nezaplatenia splatnej peňažnej pohľadávky vo výške 155 870,80 Sk (faktúra č. X. zo 4. marca 1999, splatná 18. marca 1999) vlastníkom tohto vozidla Ž. J., čoho následkom došlo k zániku tohto zádržného práva, resp. oprávnení z neho vyplývajúcich, nie však pohľadávky takto zabezpečenej.

Vzhľadom na uvedené a tiež s poukazom na uznesenie tunajšieho súdu, sp. zn. 7 Tz 199/96 (31/1998 ZSP), na ktoré upozornil aj obvinený JUDr. M. V., možno konštatovať, že **dôsledok spočívajúci v zániku zádržného práva** ako práva akcesorického, slúžiaceho na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva, **znamená ujmu v oblasti práv majetkovej povahy, a preto takéto konanie nemôže byť posudzované ako trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 Tr. zák.**, lebo - ako už bolo skôr uvedené - toto ustanovenie chráni iné ako majetkové práva.

Je potrebné zdôrazniť tiež tú skutočnosť, že posudzovaným konaním nebola spôsobená škoda na cudzom majetku (škoda – ujma majetkovej povahy; ide nielen o zmenšenie majetku, ale aj o ušlý zisk), resp. nebolo preukázané ani to, že by úmysel obvineného smeroval k spôsobeniu takého následku, a preto neprichádza do úvahy posúdenie tohto konania ani ako niektorého z trestných činov proti majetku. Ani to, či predmetná dlžná

suma, priznaná v civilnom konaní, bude alebo nebude napokon vymožená, práve v dôsledku zmarenia zádržného práva, nič nemení na tom, že v danom prípade žiadna škoda nevznikla.

Dovolací súd navyše uvádza, že prípadné skúmanie toho, či by bolo možné predmetný skutok kvalifikovať aspoň ako priestupok, je s poukazom na ustanovenie § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nadbytočné.

Z dôvodov vyššie uvedených možno teda konštatovať, že skutok zistený Okresným súdom Zvolen, z ktorého bol obvinený JUDr. M. V. uznaný za vinného, bol nesprávne právne posúdený. Na tomto nesprávnom právnom posúdení skutku spočíva aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 To 54/2009, ktorý síce predmetný výrok o vine obvineného JUDr. M. V. z trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. zrušil (rovnako zrušil aj celý výrok o treste), no sám uznal obvineného vinným z trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. (nepovažoval zo zisteného skutkového stavu bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že by sa obvinený vydával za súdneho exekútora, ktorým v skutočnosti nebol). Tým je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. uplatnený obvineným.

V zmysle ustanovenia § 386 Tr. por. ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera (ods. 1). Súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad (ods. 2).

Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže **spravidla** súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Okresný súd, ktorému bola vec prikázaná, bude pri ďalšom postupe viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (391 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky len na dôvažok uvádza, že krajský súd sa v rámci odvolacieho konania dopustil i ďalšej procesnej chyby, keďže v ňom v rozpore s ustanovením § 564 ods. 3, veta druhá, Tr. por. (obžaloba bola podaná na Okresný súd Zvolen dňa 5. októbra 2005), aplikoval ustanovenia nového Trestného poriadku.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. októbra 2010

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Alžbeta Kóňová